

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko K. w B.

o odszkodowanie i wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lipca 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt VI Pa 20/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z 14 października 2014 r. zasądził od pozwanej K. w B. na rzecz powódki M. S. kwotę 9.900 zł brutto tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2014 r. oraz 29.700 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia, rozstrzygając o kosztach procesu.

Na skutek apelacji pozwanej Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z 2 kwietnia 2015 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił powództwo o wynagrodzenie za lipiec 2014 r. (w wyroku Sądu Rejonowego określone błędnie jako wynagrodzenia za kwiecień 2014 r.) i w konsekwencji

zmienił zasady rozliczenia między stronami kosztów postępowania przez sądem pierwszej instancji; w pozostałym zakresie oddalił apelację, rozstrzygając o kosztach postępowania przed sądem drugiej instancji.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwana zaskarżyła w części to jest w zakresie, w jakim oddalono apelację pozwaną. Zarzucono naruszenie art. 316 § 1 w zw. z art. 233, art. 207 § 6, 391 § 1 i 382 k.p.c.; art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz 378 § 1 i 382 k.p.c.; ponadto naruszenie art. 52 § 1 k.p. oraz art. 52 § 2 k.p.

Zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentowano istnieniem konieczności rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegającego na przejęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie pominięcia, a tym samym braku oceny dowodów wnioskowanych przez pozwaną, w tym załączonych do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia i uznania przez sąd, że powódka nie otrzymała dowodów wymienionych w rozwiązaniu umowy o pracę, z czego sąd wysnuł wniosek braku precyzyjnego, zrozumiałego i odpowiadającego prawu wskazania pracownikowi przyczyny rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia, a czemu przeczy załączenie do pozwu przez pełnomocnika powódki wszystkich dokumentów wymienionych w rozwiązaniu umowy oraz zeznanie powódki do protokołu rozprawy, gdzie odniosła się do wszystkich zarzutów oraz dowolność prowadzenia postępowania dowodowego, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane.

Ponadto, pełnomocnik skarżącej wskazał na konieczność rozpatrzenia naruszenia art. 52 § 1 k.p., ponieważ w ocenie skarżącego sądy obu instancji wadliwe przyjęły, że powódka nie dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, nie uwzględniły przy ocenie czynów powódki wymogu podwyższonej staranności profesjonalisty, jaką wymaga się od osoby zarządzającej zakładem pracy pozwanej w sytuacji, gdy dysponuje de facto środkami publicznymi.

Dodatkowo, w sprawie, zdaniem pełnomocnika skarżącej, istnieje konieczność rozpatrzenia naruszenia art. 52 § 2 k.p. polegającego na przyjęciu przez sądy, że przekroczony został przez pozwaną miesięczny termin złożenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia od możliwej daty, kiedy pracodawca mógł dowiedzieć się o ciężkim naruszeniu przez powódkę jej obowiązków pracowniczych, pomimo wykazania, w jakich okolicznościach pozwana dowiedziała się o tym, gdy pozwana miała prawo toczyć postępowanie wyjaśniające w okolicznościach niesporządzenia przez powódkę protokołu przekazania spraw, którymi się zajmował odwołany zarząd.

Pełnomocnik powódki w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi odrębny element skargi kasacyjnej niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Z kolei uzasadnienie wniosku powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. (przesłanki przedsądu). W związku z powyższym, skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna zawrzeć wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, jakie okoliczności występujące w sprawie pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek przedsądu (por. postanowienia SN: z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753; z 3 lutego 2014 r., I PK 242/13, LEX nr 1646081; z 13 lutego 2014 r., I PK 263/13, LEX nr 1646092; z 9 kwietnia 2015 r., III PK 151/14, LEX nr 1678968).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., na etapie przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne

(co wymaga przytoczenia we wniosku jego treści i wskazania argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji), a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (por. postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794).

Skarżąca jako okoliczności mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na istnienie konieczności rozpoznania przez Sąd Najwyższy naruszeń przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i 382 k.p.c. oraz naruszeń przepisów prawa materialnego – art. 52 § 1 i 2 k.p. Jednocześnie nie uzasadniła, dlaczego powołane przez nią okoliczności – naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego – odpowiadają jednej z ww. przesłanek przedsądu. Sąd Najwyższy nie ma obowiązku zastępowania skarżącej i poszukiwania argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Niezależnie od tego, analiza zaskarżonego orzeczenia w zestawieniu z zarzutami sformułowanymi przez skarżącą nie uzasadnia wniosku, że skarga kasacyjna zasługuje na rozpoznanie. Argumenty skarżącej w istocie sprowadzają się do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku – ustaleń, którymi Sąd Najwyższy jest związany na etapie przedsądu (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) – por. postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.